

FORA

DI:

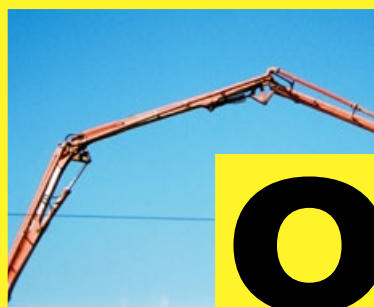
LLOC

L'PLAÇA DE LES

GLORIES: RECORREGUT,

GESTI OBJECTE.

"Fora de lloc" és un projecte que parteix d'una exploració de la Plaça de les Glòries.

EL LLOC

La plaça és a mig camí entre l'Institut Juan Manuel Zafra i el Museu del Disseny. Alguns alumnes hi tenen una vinculació molt forta perquè són veïns del barri de tota la vida. Hi passen sovint per anar al centre comercial, a la platja o al Poblenou. Molts d'ells encara recorden com era abans de les obres. Altres, en canvi, han vingut a viure al barri recentment o viuen lluny i per tant només han conegut la plaça en obres.

EL RECORREGUT

Un matí del passat mes de febrer, vam visitar la plaça en obres amb unes càmeres de carret d'usar i tirar i vam passejar fotografiant aquells elements que ens cridaven l'atenció. A les obres, vam poder conèixer el material en diferents estats: en algunes parts encara sense forma -en sacs, apilat, humit, en procés de convertir-se en alguna cosa-, i en d'altres parts, ja transformat en els elements que reconeixem de l'espai públic que habitem durant el nostre dia a dia. En aquell moment, la plaça era en constant canvi: tot el que passava aquell dia ja no va tornar a passar més i, l'endemà, allò que ens havia interessat ja no existia, s'havia convertit en una altra cosa.

Un cop revelades les fotografies, vam escriure uns textos (breus ficcions, records i imatges) sobre aquells pensaments que havíem tingut durant el passeig.

Lloc + gest + objecte

EL GEST

Cada escultura sorgeix de relacionar els materials de les obres de construcció de la plaça amb objectes del dia a dia -que podem trobar al Museu del Disseny- i que conviden a fer un moviment amb el cos com per exemple agafar, colpejar, recollir, girar, estirar-se, descansar o abocar. És a dir, a través dels objectes de casa amb els quals establim un lligam ràpid, un moviment del cos habitual i, per tant, una experiència coneguda, treballem els materials de la plaça per explicar la nostra experiència viscuda aquell dia.

EL MATERIAL

Per sentir-nos més a prop dels materials de la Plaça de les Glòries, els hem fet servir en la realització de les nostres peces de la mateixa manera que es fan servir habitualment en l'àmbit de la construcció però, en aquest cas, a petita escala i en relació al nostre cos. "Perdre's", per exemple, és una proposta de catifa feta amb les mateixes llambordes que constitueixen el paviment de la plaça; el "Calaix de l'ànima" està construït de maons i ciment com un edifici de veritat; "Deixar-se emportar" està fet amb les mateixes planxes d'acer i amb els mateixos puntals que es fan servir per fer els motlles per encimentar el terreny. El fet d'interactuar nosaltres mateixos amb aquest material és una manera de donar-los calidesa, proximitat, quotidianitat. Així, entenem amb les nostres mans com està feta la ciutat on vivim.

Aquesta publicació recull algunes de les fotografies que vam fer aquell dia a la Plaça de les Glòries amb les càmeres analògiques. Les fotografies estan acompanyades dels textos sobre les idees que van sorgir durant el passeig.

De petit vivia a prop d'aquí i sovint passava per aquest carrer, quan encara no hi havia les obres. Amb els meus amics, ens agradava jugar a creuar d'un costat a l'altre de la carretera intentant no quedar-nos al mig, ja que els semàfors canviaven ràpidament de color. Tinc molta curiositat per saber com serà aquest carrer en un futur, quan acabin les obres.

Aquestes obres em transmeten una sensació estranya, semblen un lloc abandonat. Se suposa que són un canvi per millorar la qualitat de vida dels veïns i afavorir la natura, però estan completament aturades, no hi ha ningú treballant i les coses estan deixades d'una manera que sembla que no hi hagi cap ordre. En lloc d'evolucionar cap a millor sembla que passi tot el contrari, que el lloc retrocedeixi en l'evolució d'un procés.

Van visitar tots els llocs importants de l'illa: el semàfor que triga més que els altres a canviar de color, la rajola esquerpada, el xiclet enganxat... Però la seva parada preferida, sense dubte, va ser la doble tanca! Estaven com bojos per veure la meravellosa obra d'arquitectura i s'amuntegaven els uns sobre els altres mentre gaudien de la impressionant vista del forat de casa, on podien veure els carrers de la seva ciutat subterrània. La Gran Via els va encantar!

Tinc la impressió que el con està inclinat com a conseqüència de les obres, com si estigués cansat de tot allò que passa al seu voltant.

Sembla la Torre de Pisa, a punt de caure en qualsevol moment.

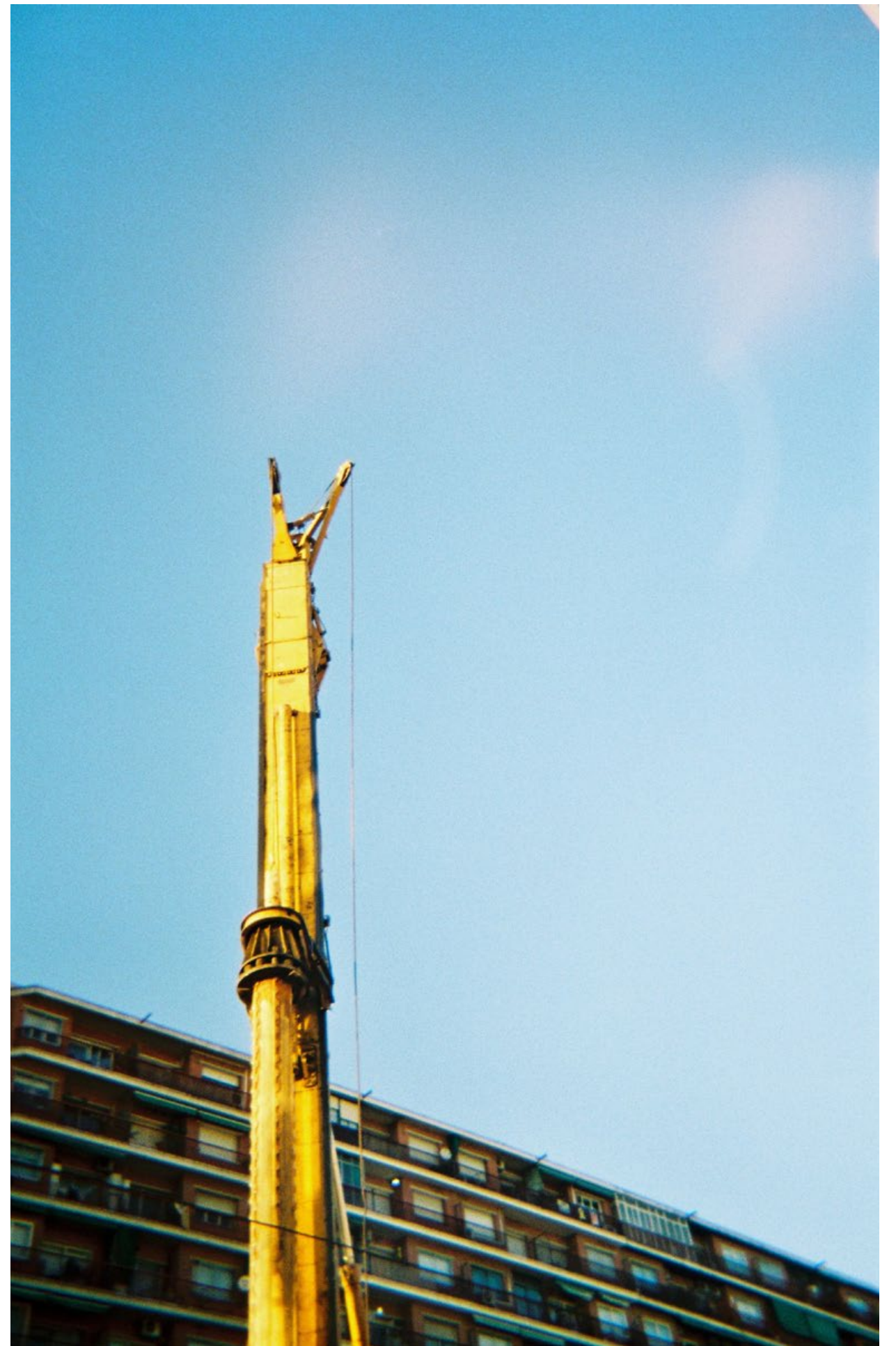

Aquesta tanca de peces de plàstic em fa pensar en quan era petita i anava a la meva antiga escola. Els dies en què no podia sortir al pati perquè no em trobava bé o estava lesionada, els monitors, després de dinar, ens deixaven quedar al vestíbul a jugar amb les joguines que hi havia a l'escola. A mi m'agradava jugar amb un joc de construcció de peces de plàstic molt semblants a aquestes. Era molt divertit, m'ho passava molt bé i quan hem passat per aquí m'ha vingut una imatge d'aquell moment, i m'han vingut bons records.

06

07

Siempre hemos tenido la curiosidad de saber sobre la creación de todo lo que nos rodea. Al ver esta montaña de arena me vino a la cabeza una teoría muy excéntrica.

¿De dónde surgen las montañas?
¿Cómo se forma ese conjunto gigante de tierra?

Al ver estas máquinas me puse a pensar y llegué a la idea de que con estos movimientos monitorizados por una persona se pueden llegar a crear, tan sólo moviendo la arena, algo tan grande y compacto como una montaña.

Les palmeres en fila de la Diagonal em recorden molt als corrons amb els quals renten els cotxes als túnels de rentat. Però clarament a gran escala, ja que aquestes en comptes de netejar un cotxe, netegen l'aire que respirem, el nostre CO₂.

12

13

Volia pujar ràpidament al cel per poder veure tota la ciutat. No volia pujar per dins de l'edifici perquè feia un any havia tingut una mala experiència. Havia pogut entrar al portal perquè m'havia colat darrere d'una persona que entrava abans que jo. Un cop a dins, la persona em va veure i em va perseguir durant molta estona. Vaig pujar per l'escala interior un pis rere l'altre però em vaig haver d'amagar en un pis perquè ella anava més de pressa que jo. Allà, em vaig escapar per una de les finestres. Per això, no volia pujar per l'interior.

Aquesta vegada, vaig decidir anar per les escales de fora. Anava pujant cada esglaó de balcó. Un, després de l'altre, i el següent. Un cop al terrat, vaig apreciar les vistes. Les Glòries sempre havien estat uns dels meus

llocs preferits de Barcelona, sempre en construcció. Aquesta idea em feia sentir relaxat. Em feia l'efecte que els dos edificis dels extrems eren una mena de paret o de precipicis que no deixaven veure tot el que hi havia al darrere. Em feia canalitzar la meva atenció a la part central de la imatge. Veia els obrers, totes les màquines i més enllà, la torre Agbar. Tot seguit, em vaig posar a volar en aquella direcció.

**FORA DE LLOC.
PLAÇA DE LES GLÒRIES:
RECORREGUT, GEST I OBJECTE.**

Mònica Planes EN RESIDÈNCIA
a l’Institut Juan Manuel Zafra

Amb els alumnes Joan Aguado, Emma Alfonso, Aina Aragonès, Ot Callau, Melisa Cochior, Emely Feliz, Andrea Flores, Xènia Gatus, Xènia Guisasola, Vlada Gutuleac, Yosmer Hernández, Elías Núñez, Mar Olmedillas, Cristina Ortiz, Martí Peña, Claudia Pita, Martí Sort i les professores Alícia Garcia i Sandra Gimeno.

Fotografies i textos dels alumnes

Disseny gràfic: Marc Monguilod

Agraïments: Maria Diez i Alejandro Palacín

Realitzat en el marc de la 10a edició de Creadors EN RESiDÈNCiA als instituts de Barcelona, un programa de l’Institut de Cultura de Barcelona i del Consorci d’Educació de Barcelona, ideat en cooperació amb l’Associació A Bao A Qu. La residència de Mònica Planes a l’Institut Juan Manuel Zafra és comissariada i coordinada per l’Associació A Bao A Qu, i ha comptat amb la col·laboració del Museu del Disseny.

Barcelona, maig del 2019

**MÒNICA PLANES
EN RESIDÈNCIA A
L'INSTITUT JUAN MANUEL ZAFRA**

**AMB ELS ALUMNES
JOAN AGUADO, EMMA ALFONSO,
AINA ARAGONÈS, OT CALLAU,
MELISA COCHIOR, EMELY FELIZ,
ANDREA FLORES, XÈNIA GATIUS,
XÈNIA GUISASOLA, VLADA GUTULEAC,
YOSMER HERNÁNDEZ, ELÍAS NÚÑEZ,
MAR OLMEDILLAS, CRISTINA ORTIZ,
MARTÍ PEÑA, CLAUDIA PITA, MARTÍ SORT
I LES PROFESSORES
ALÍCIA GARCIA I SANDRA GIMENO.**